

Lieta C-209/23

**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar Tiesas
Reglamenta 98. panta 1. punktu**

Iesniegšanas datums:

2023. gada 31. marts

Iesniedzējtiesa:

Landgericht Mainz (Vācija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2023. gada 30. marts

Prasītāji:

FT

RRC Sports GmbH

Atbildētāja:

Fédération Internationale de Football Association (FIFA)

Pamatlietas priekšmets

Prasījumi par atturēšanos no darbības saistībā ar *FIFA* pieņemto pamatnoteikumu, saskaņā ar kuriem spēlētāju aģenti drīkst piedāvāt un sniegt spēlētāju aģentu pakalpojumus spēlētājiem un klubiem, kā arī saņemt atlīdzību par to, neatbilstību LESD 101. pantā paredzētajam aizliegto vienošanos aizliegumam, LESD 102. pantā paredzētajam dominējošā stāvokļa ļaunprātīgas izmantošanas aizliegumam, LESD 56. pantā garantētajai pakalpojumu sniegšanas brīvībai un (daļēji) VDAR.

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets un juridiskais pamats

Priekšmets: *FIFA* noteikumu par spēlētāju aģentu darbību atbilstība LESD 101. pantam, LESD 102. pantam, LESD 56. pantam un VDAR 6. pantam

Juridiskais pamats: LESD 267. pants

Prejudiciālais jautājums

Vai Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 101. pants (aizliegtu vienošanos aizliegums), LESD 102. pants (dominējošā stāvokļa ļaunprātīgas izmantošanas aizliegums) un LESD 56. pants (pakalpojumu sniegšanas brīvība), kā arī Vispārīgās datu aizsardzības regulas (VDAR) 6. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tie nepieļauj tādu tiesisko regulējumu, ko pieņem vispasaules sporta federācija (šajā lietā – *FIFA*), kurā ietilpst attiecīgā sporta veida (šajā lietā – futbola) 211 valstu sporta federācijas un kuras regulējums tāpēc jebkurā gadījumā ir saistošs lielākajai daļai subjektu, kas darbojas attiecīgā sporta veida profesionālajās valstu līgās (šajā lietā – klubiem (ar to ir domāti arī futbola klubi, kas ir organizēti kā kapitālsabiedrības), spēlētājiem (kas ir klubu biedri) un spēlētāju aģentiem), un tā saturs ir šāds:

1) ir aizliegts vienoties par tādas atlīdzības izmaksāšanu spēlētāju aģentiem vai viņiem izmaksāt atlīdzību, kas pārsniedz maksimālo summu, kura aprēķināta procentos no attiecīgā spēlētāja pārejas maksas vai gada atalgojuma,

kā paredzēts *FIFA Football Agent Regulations (FFAR)* 15. panta 2. punktā;

2) ir aizliegts, ka trešās personas maksā no spēlētāju aģentūras līguma izrietošās atlīdzības, kas ir jāmaksā spēlētāju aģenta līgumpartnerim,

kā paredzēts *FFAR* 14. panta 2. un 3. punktā;

3) gadījumos, kad spēlētāju aģents darbojas uzņemošā kluba un spēlētāja vārdā, klubiem ir aizliegts maksāt vairāk nekā 50 % no kopējās atlīdzības, kas spēlētājam un klubam ir jāmaksā par spēlētāju aģenta pakalpojumiem,

kā paredzēts *FFAR* 14. panta 10. punktā;

4) lai piešķirtu spēlētāju aģenta licenci, kas ir nosacījums spēlētāju aģenta pakalpojumu sniegšanai, ir prasīts, lai kandidāts ievērotu vispasaules sporta federācijas iekšējos noteikumus (šajā lietā – *FFAR*, *FIFA* Statūti, *FIFA* Disciplinārais reglaments, *FIFA* Ētikas kodekss, *FIFA* Reglaments par spēlētāju statusu un pārejām, kā arī struktūrvienību un komisiju statūti, reglamenti, direktīvas un lēmumi), kā arī šīs federācijas jurisdikciju un konfederāciju un dalīborganizāciju jurisdikciju,

kā paredzēts *FFAR* 4. panta 2. punktā un 16. panta 2. punkta b) apakšpunktā kopsakarā ar *FIFA* Statūtu 8. panta 3. punktu, 57. panta 1. punktu un 58. panta 1. un 2. punktu, *FIFA* Disciplinārā reglamenta 5. panta a) punktu, 49. pantu un 53. panta 3. punktu, kā arī Ētikas kodeksa 4. panta 2. punktu un 82. panta 1. punktu;

5) ir izvirzīti nosacījumi spēlētāju aģenta licences piešķiršanai, saskaņā ar kuriem licences piešķiršana ir neatgriezeniski liegta, ja ir stājies spēkā notiesājošs spriedums vai izlīgums kriminālprocesā, vai arī ja iestāde vai sporta federācija ir

noteikusi darbības aizliegumu uz diviem gadiem, apturējusi vai atņēmusi licenci vai notikusi cita veida diskvalifikācija, bez iespējas licenci piešķirt vēlāk,

kā paredzēts *FFAR* 5. panta 1. punkta a) apakšpunkta ii) un iii) punktā;

6) spēlētāju aģentiem ir aizliegts sniegt spēlētāju aģenta pakalpojumus vai citus pakalpojumus saistībā ar pārejas līguma un/vai darba līguma noslēgšanu attiecībā uz jebkuru no turpinājumā minētajiem subjektiem un saņemt par to atlīdzību:

- a) klubu, no kura pāriet, un uzņemošo klubu;
- b) klubu, no kura pāriet, un spēlētāju;
- c) visām iesaistītajām pusēm (klubs, no kura pāriet, uzņemošais klubs un spēlētājs),

kā paredzēts *FFAR* 12. panta 8. un 9. punktā; vai attiecīgi

6a) spēlētāju aģentiem kopā ar saistīto spēlētāju aģentu ir aizliegts sniegt spēlētāju aģenta pakalpojumus vai citus pakalpojumus saistībā ar pārejas līguma un/vai darba līguma noslēgšanu attiecībā uz jebkuru no turpinājumā minētajiem subjektiem un saņemt par to atlīdzību:

- a) klubu, no kura pāriet, un uzņemošo klubu;
- b) klubu, no kura pāriet, un spēlētāju;
- c) visām iesaistītajām pusēm (klubs, no kura pāriet, uzņemošais klubs un spēlētājs),

ja jēdziens “saistītais futbola aģents” ietver sadarbību saskaņā ar *FFAR* sniegto “Connected Football Agent” definīciju (*FFAR* 6. lpp., iv) punkts),

kā paredzēts *FFAR* 12. panta 10. punktā kopsakarā ar “Connected Football Agent” definīciju *FFAR* 6. lpp., iv) punkts;

7) spēlētāju aģentiem ir aizliegts sazināties vai slēgt aģentūras līgumu ar tādu klubu, spēlētāju, vispasaules sporta federācijas dalīborganizāciju vai t.s. “Single-Entity-League” pārvaldošu juridisku personu, kas var norīkot spēlētāju aģentus un kas ir noslēgusi ekskluzīvu līgumu ar citu spēlētāju aģentu,

kā paredzēts *FFAR* 16. panta 1. punkta b) un c) apakšpunktā;

8) visu spēlētāju aģentu vārdi un detalizēta informācija, viņu pārstāvēto klientu vārdi, spēlētāju aģentu pakalpojumi, ko viņi sniedz katram atsevišķajam klientam, un/vai detalizēta informācija par visiem darījumiem, kuros ir iesaistīti spēlētāju aģenti, tostarp spēlētāju aģentiem izmaksājamā atalgojuma summa, ir jāaugšupielādē vispasaules sporta federācijas platformā, un citiem klubiem,

spēlētājiem vai spēlētāju aģentiem tiek daļēji nodrošināta piekļuve šai informācijai,

kā paredzēts *FFAR* 19. pantā;

9) ir aizliegts vienoties par atlīdzību par spēlētāju aģentu pakalpojumiem jebkādā citā veidā, kas nepamatojas uz spēlētāja atalgojumu vai pārejas maksu,

kā paredzēts *FFAR* 15. panta 1. punktā;

10) tiek pieņemts, ka citi pakalpojumi, ko sniedzis spēlētāju aģents vai ar to saistītais spēlētāju aģents 24 mēnešus pirms vai pēc spēlētāju aģenta pakalpojuma sniegšanas klientam, kurš iesaistīts darījumā, saistībā ar kuru ir tikuši sniegti spēlētāju aģenta pakalpojumi, pieder pie spēlētāju aģenta pakalpojumiem, un, ciktāl šo pieņēmumu nevar atspēkot, tiek uzskatīts, ka atlīdzība par citiem pakalpojumiem pieder pie atlīdzības par spēlētāju aģenta pakalpojumiem,

kā paredzēts *FFAR* 15. panta 3. un 4. punktā;

11) procentos aprēķināmā spēlētāju aģenta atalgojuma summa ir jābalsta tikai uz faktisko spēlētājam izmaksāto algu,

kā paredzēts *FFAR* 14. panta 7. un 12. punktā;

12) spēlētāju aģentiem ir pienākums sniegt vispasaules sporta federācijai šādu informāciju:

a) 14 dienu laikā pēc līguma noslēgšanas: par jebkuru līgumu ar klientu, kas nav pārstāvības līgums, citastarp, bet ne tikai par citiem pakalpojumiem, un platformā pieprasīto informāciju;

b) 14 dienu laikā pēc atlīdzības izmaksas: platformā pieprasīto informāciju;

c) 14 dienu laikā pēc atlīdzības izmaksas saistībā ar jebkuru līgumu ar klientu, kas nav pārstāvības līgums: platformā pieprasīto informāciju;

d) 14 dienu laikā pēc stāšanās spēkā: par jebkuru līgumisku vai cita veida vienošanos starp spēlētāju aģentiem par sadarbību jebkādu pakalpojumu sniegšanā vai par ienākumu vai peļņas sadali attiecībā uz jebkuru to spēlētāju aģentu pakalpojumu daļu;

e) ja darījumi tiek noslēgti ar aģentūras starpniecību, 14 dienu laikā pēc pirmā darījuma ar aģentūras līdzdalību: to spēlētāju aģentu skaitu, kuri darījumus slēdz ar tās pašas aģentūras starpniecību, un visu darbinieku vārdus,

kā paredzēts *FFAR* 16. panta 2. punkta j) apakšpunkta ii)–v) punktā un k) apakšpunkta ii) punktā;

13) klubiem ir aizliegts vienoties ar spēlētāju aģentiem par atlīdzību vai atlīdzības daļām saistībā ar spēlētāja pāreju vai maksāt spēlētāju aģentiem tādas atlīdzības vai atlīdzības daļas, kuru aprēķina bāze ir atkarīga (arī) no nākotnē sagaidāmām pārejas kompensācijām, ko klubs saņem saistībā ar spēlētāja turpmāku pāreju,

kā paredzēts *FIFA* Reglamenta par spēlētāju statusu un pārejām (“*FIFA RSTP*”) 18. b) panta 1. punkta pirmajā ievilkumā un *FFAR* 16. panta 3. punkta e) apakšpunktā.

Atbilstošās Savienības tiesību normas

LESD 101. pants, LESD 102. pants, LESD 56. pants un VDAR 6. pants

Atbilstošie valsts tiesību akti

Gesetz gegen Wettbewerbsbeschränkungen [Likuma par konkurences ierobežojumu novēršanu, turpmāk tekstā – “*GWB*”] 1., 19. un 33. pants

Bürgerliches Gesetzbuch [Vācijas Civilkodeksa, turpmāk tekstā – “*BGB*”] 823. un 1004. pants

Atbilstošie *FIFA* noteikumi

FIFA Football Agents Regulations (FFAR)

Definīcijas, 4., 5., 12., 14., 15., 16., 19. un 20. pants

FIFA Reglaments par spēlētāju statusu un pārejām (“*FIFA RSTP*”)

18.b) pants

FIFA Reglaments par darbu ar aģentiem

7. pants

FIFA 2021. gada Statūti

8., 14., 57., 58. pants

FIFA 2019. gada Disciplinārais reglaments

5., 49., 53. pants

FIFA 2020. gada Ētikas reglaments

4., 82. pants

Pamatlietas faktisko apstākļu un tiesvedības izklāsts

Prasītājs ir spēlētāju aģents un turklāt spēlētāju aģentu federācijas *The Football Forum* viceprezidents. Prasītāja ir sabiedrība ar ierobežotu atbildību (*GmbH*) ar juridisko adresi Frankentālē [*Frankenthal*], arī darbojas kā spēlētāju aģente un ir iepriekš reģistrēta *Deutscher Fußball-Bund (DFB)* – atbildētājā ietilpstošajā Vācijas valsts futbola federācijā. Prasītājs ir prasītājas vadītājs un – vismaz saskaņā ar viņa sniegto informāciju – ir reģistrēts kā spēlētāju aģents arī Francijā un Anglijā.

Atbildētāja ir bezpeļņas organizācija ar juridiskas personas statusu saskaņā ar Šveices tiesību aktiem un tās juridiskā adrese ir Cīrihē, Šveicē. Tā ir augstākā futbola jumta organizācija, kas darbojas visā pasaulē, un tās biedri ir 211 valstu dalīborganizācijas visā pasaulē, tostarp *DFB*. Saskaņā ar atbildētājas Statūtu (*FIFA Statūti*) 11. panta 4. punktu atbildētājas dalīborganizācijām savos statūtos ir jāapņemas ievērot atbildētājas reglamentus un atzīt tās lēmumus (skat. arī *FIFA Statūtu* 14. pantu).

Atbildētājai ir vairākas struktūrvienības un komisijas. Tās padome ir stratēģiskā un uzraudzības struktūra un saskaņā ar *FIFA Statūtu* 34. panta 11. punktu izdod vispārīgus reglamentus.

Atbildētājas padome 2022. gada 16. decembra sanāksmē pieņēma *FIFA Football Agent Regulations* un publicēja tos 2023. gada 6. janvārī.

Šis ir jauns tiesiskais regulējums par pamatnoteikumiem, saskaņā ar kuriem spēlētāju aģenti drīkst piedāvāt un sniegt spēlētāju aģentu pakalpojumus spēlētājiem un klubiem, kā arī saņemt par to atlīdzību.

FFAR 1.–10. pants, kā arī 22.–27. pants stājās spēkā 2023. gada 9. janvārī, skat. *FFAR* 28. panta 1. punkta a) apakšpunktu. Turklāt noteikumi saskaņā ar *FFAR* 28. panta 1. punkta b) apakšpunktu stājas spēkā 2023. gada 1. oktobrī.

Saskaņā ar tiesisko regulējumu, kas bija spēkā jau pirms *FFAR* pieņemšanas, klubiem ir aizliegts noteikt, ka spēlētāju aģenta atalgojums ir atkarīgs no nākotnē sagaidāmām pāreju kompensācijām (*FIFA RSTP* 18.b panta 1. punkts un *FIFA Reglamenta* par darbu ar aģentiem 7. panta 4. punkts).

Šajā lietā prasītāji šajā tiesā izvirza prasījumus par atturēšanos no darbības saistībā ar šo tiesisko regulējumu, kā arī daļu no *FFAR* noteikumiem – tiktāl, ciktāl tie ir minēti prejudiciālajā jautājumā. To ieskatā ar apstrīdēto tiesisko regulējumu ir pārkāpts *LESD* 101. pantā paredzētais aizliegts vienošanās aizliegums, aizliegums ļaunprātīgi izmantot dominējošo stāvokli saskaņā ar *LESD* 102. pantu, *LESD* 56. pantā garantētā pakalpojumu sniegšanas brīvība un (daļēji) *VDAR*. Tāpēc prasītāji lūdz aizliegt atbildētājai piemērot šos noteikumus.

Turpretim atbildētājas ieskatā tās regulējums ir tiesisks.

I.

Lēmums šajā lietā ir atkarīgs no tā, vai LESD 101., 102. un 56. pants, kā arī VDAR 6. pants nepieļauj prejudiciālajā jautājumā minētās apstrīdētās tiesību normas.

Tas tāpēc, ka saskaņā ar Vācijas tiesībām prasītājiem šāda pārkāpuma gadījumā būtu tiesības izvirzīt prasījumu par atturēšanos no darbības saskaņā ar Likuma par konkurences ierobežojumu novēršanu (*GWB*) 33. panta 1. un 2. punktu kopsakarā ar *GWB* 1. un 19. pantu, kā arī LESD 101. un 102. pantu, vai attiecīgi pēc analogijas saskaņā ar Vācijas Civilkodeksa (*BGB*) 1004. panta 1. punkta otro teikumu kopsakarā ar *BGB* 823. panta 2. punktu, kā arī LESD 56., 101. un 102. pantu un VDAR 6. pantu, un līdz ar to prasība būtu pamatota un tā tādējādi būtu jāapmierina. Pretējā gadījumā prasība nebūtu pamatota un tāpēc būtu jānoraida.

II.

1. Par LESD 101. un 102. pantu.

1) Palātas ieskatā apstrīdētie noteikumi ietilpst LESD 101. un 102. panta piemērošanas jomā.

Atbildētāja gan uzskata, ka spēlētāju aģentu galvenokārt saimnieciskā darbība ir tieši saistīta ar sporta sacensībām un tāpēc neietilpst LESD 101. un 102. panta piemērošanas jomā. Tā jo īpaši attiecoties uz komandu sastāvu, to nepārtrauktību un sportisko spēku, taču arī uz līdzjutēju un skatītāju piesaistīšanu klubiem un to spēlētājiem. Tāpēc spēlētāju aģentu darbība ietekmējot godīgas sporta sacensības, sportistu sniegumu, kā arī veselību. Tā – atbildētāja – kā starptautiska jumta organizācija esot atbildīga par šīs darbības regulējumu un šajā ziņā varot atsaukties it īpaši arī uz LESD 165. pantu, kurā ir uzsvērts sporta nozares īpašais sociālais raksturs. Atbildētājai šajā ziņā esot novērtējuma un rīcības brīvība. Šajā ziņā esot jāņem vērā, ka pasaules līmenī nav citas regulatīvās iestādes un ka tai esot jāatrod visā globāli un starptautiski risinājumi, kam jāiekļaujas attiecīgajos valstu tiesiskajos regulējumos.

Tomēr, ņemot vērā Eiropas Savienības Vispārējās tiesas (Vispārējā tiesa) judikatūru lietā *Piau* (2005. gada 26. janvāra spriedums – T-193/02), palātas ieskatā drīzāk gan ir jāpieņem, ka spēlētāju aģentu darbība ir saimnieciska darbība, kuras mērķis ir pakalpojumu sniegšana un kurai nav specifiskā sporta rakstura. Tāpat, ņemot vērā minēto judikatūru, ir jāpieņem, ka atbildētāja ir uzņēmumu apvienība šo noteikumu izpratnē un ka apstrīdētie noteikumi ir uzskatāmi par uzņēmumu apvienības lēmumu LESD 101. panta izpratnē. Minētajā spriedumā Vispārējā tiesa arī ir pieņēmusi, ka atbildētājai ir dominējošs stāvoklis LESD 102. panta izpratnē spēlētāju aģentu pakalpojumu tirgū. Tā kā spēlētāju pāreja nereti notiek pārrobežu līmenī un spēlētāju aģenta – kā arī prasītāju šajā lietā – darbība neaprobežojoties tikai ar spēlētāju pāreju dalībvalsts profesionālajā līgā, apstrīdētie noteikumi ietekmē arī tirdzniecību starp dalībvalstīm.

b)

Apstrīdētie noteikumi principā varētu būt arī konkurences ierobežojums LESD 101. panta izpratnē, jo tie ierobežo iesaistīto dalībnieku (spēlētāju aģentu, spēlētāju un klubu) ekonomisko brīvību attiecībā uz vienu no konkurences parametriem (šajā lietā – it īpaši cenu un tirgus piekļuves nosacījumiem).

Tomēr saskaņā ar Tiesas judikatūru lietā *Meca-Medina* un *Majcen* (2006. gada 18. jūlija spriedums – C-519/04 P, *EuZW* 2006, 593) nav tā, ka uz ikvienu uzņēmumu apvienības lēmumu, kas ierobežo attiecīgo subjektu rīcības brīvību, noteikti attiecas LESD 101. pantā paredzētais konkurences aizliegums. Drīzāk ir jāvērtē vispārējais konteksts, kurā attiecīgais lēmums ir pieņemts vai rada sekas, un jo īpaši tā mērķis. Šajā ziņā ir jāpārbauda, vai attiecīgo subjektu ekonomiskās rīcības brīvības ierobežojumiem, kas saistīti ar apstrīdētajiem noteikumiem, ir legītims mērķis, vai tie ir nepieciešami šā mērķa sasniegšanai un ir samērīgi ar šo mērķi (t.s. “trīs pakāpju tests”).

Tomēr šajā ziņā Tiesa nav skaidri norādījusi, vai šī trīs pakāpju testa pārbaudes kritērijs *a priori* attiecas tikai uz tīri sportiska rakstura noteikumiem, kas tieši ietekmē pašas sporta sacensības (kā, piemēram, *Meca-Medina* un *Majcen* lietā apstrīdētie dopinga noteikumi), vai arī tāpat ir piemērojams citiem sporta federācijas pieņemtajiem noteikumiem. Atbildētāja arī apgalvo, ka tīri sportiska rakstura noteikumu un citu noteikumu nošķiršana vispār nav iespējama, jo arī ekonomiska rakstura noteikumi – kā šajā lietā apstrīdētie noteikumi par spēlētāju aģentu darbību vai attiecīgi personas datu aizsardzību – ietekmējot sporta sacensības, jo tie vismaz netieši ietekmējot klubu attiecīgo spēlētāju sastāvu.

Ja trīs pakāpju tests *a priori* būtu attiecināms tikai uz tīri sportiska rakstura noteikumiem, tas nebūtu piemērojams šajā lietā. Šajā gadījumā būtu jāapstiprina LESD 101. panta pārkāpums. Palātas ieskatā – ar nosacījumu, ka Tiesa to nevērtēs atšķirīgi – it īpaši nav acīmredzams, ka šajā lietā būtu jābūt izpildītiem LESD 101. panta 3. punktā izvirzītajiem stingrajiem nosacījumiem.

Pretējā gadījumā turpretim būtu jāvērtē, vai apstrīdētie noteikumi atbilst trīs pakāpju testa prasībām.

Tiesa *Meca-Medina* un *Majcen* lietā tāpat nav paudusi nostāju par to, vai trīs pakāpju tests būtu jāpiemēro arī tiesību aktos aizliegtu vienošanos jomā paredzētajai ļaunprātīgai izmantošanai atbilstoši LESD 102. pantam. ES Komisija un *Bundeskartellamt* [Federālais karteļu birojs] pieņem, ka tas tā ir. Cik redzams, arī lielākajā daļā judikatūras un tiesību doktrīnas vācu valodā aizliegtu vienošanos jomā uz minēto jautājumu tiek atbildēts apstiprinoši. Tomēr saistošs Tiesas nolēmums šajā jautājumā vēl nav pieņemts.

c)

Gadījumā, ja jautājums par apstrīdēto noteikumu neatbilstību aizliegtu vienošanos aizliegumam ir atkarīgs no samērīguma pārbaudes saskaņā ar trīs pakāpju testu,

nav skaidrības jau par to, vai atbildētājas izvirzītie mērķi, kuru sasniegšanai ir paredzēti apstrīdēti noteikumi, ir uzskatāmi par leģitīmiem mērķiem šajā izpratnē.

Atbildētāja šajā ziņā vispārīgi atsaucas uz šādiem mērķiem:

- futbola, sporta sacensību un pāreju tirgus integritātes aizsardzība, ko apdraud problēmas un nevēlamas norises pāreju un spēlētāju aģentu tirgū (jo īpaši spēlētāju aģentu honorāri, kas nav saistīti ar sniegto pakalpojumu kvalitāti, to acīmredzama nesamērība ar apmācību kompensācijām un solidaritātes iemaksām, pārskatāmības trūkums, līgumu stabilitātes apdraudēšana, ļaunprātīga, pārmērīga un neētiska rīcība, interešu konflikti);
- līgumu stabilitātes aizsardzība;
- solidaritātes veicināšana starp augstākā līmeņa un amatieru futbolu;
- sportiskā līdzsvara saglabāšana;
- profesionālo un ētikas minimālo standartu noteikšana un uzlabošana saistībā ar spēlētāju aģentu darbību;
- to pakalpojumu kvalitātes nodrošināšana, kurus spēlētāju aģenti sniedz saviem klientiem;
- interešu konfliktu ierobežošana, lai aizsargātu klientus no neētiskas rīcības;
- finanšu un administratīvās pārskatāmības uzlabošana;
- tādu spēlētāju aizsardzība, kuriem bieži vien trūkst pieredzes vai informācijas par pāreju sistēmu futbolā;
- ļaunprātīgas, nesamērīgas un spekulatīvas prakses izskaušana;
- sporta sacensību pienācīgas norises nodrošināšana, jo īpaši neļaujot komandām sacensību laikā mainīt savu sacensībās pieejamo spēku.

Tie tikai daļēji ir mērķi, kas tieši attiecas uz sporta sacensību darbību kā tādu. Tāpēc vispirms rodas jautājums par to, vai šādi mērķi, piemērojot trīs pakāpju testu, vispār var tikt uzskatīti par leģitīmiem mērķiem saistībā ar sporta federācijas regulējumu vai arī šo mērķu īstenošana nav jāatstāj valsts likumdevēja ziņā. Lietā *Meca-Medina* un *Majcen* Tiesa nav skaidri paudusi viedokli par to, vai, piemērojot trīs pakāpju testu, par leģitīmiem mērķiem var uzskatīt tikai tos mērķus, kas tieši attiecas uz sporta sacensību darbību, vai arī var tikt ņemti vērā citi par leģitīmiem uzskatāmi mērķi.

Turklāt ir šaubas par to, vai apstrīdētie noteikumi attiecīgi ir nepieciešami, lai sasniegtu atbildētājas konkrēti izvirzītos mērķus, kā to paredz trīs pakāpju tests. Šajā ziņā tāpat rodas – Tiesas līdz šim arī neatbildētais – jautājums par to, cik lielā mērā atbildētājai šajā ziņā ir novērtējuma vai attiecīgi rīcības brīvība.

- 1) Spēlētāju aģentu atalgojuma procentuālais ierobežojums (“Service Fee” maksimālā robeža) (prejudiciālā jautājuma 1. punkts)

Šajā ziņā atbildētāja apgalvo, ka pašreizējā atalgojuma prakse būtiski veicina daudzas problēmas un nevēlamas norises pāreju tirgū, it īpaši līgumu stabilitātes apdraudējumu, interešu konfliktus, vispārēju pārskatāmības trūkumu, it īpaši saistībā ar spēlētāju aģentu honorāriem, ļaunprātīgu un pārmērīgu rīcību, kā arī apdraud futbola solidaritāti spekulāciju un tīras peļņas meklējumu dēļ.

Vienīgais atbildētājas šajā ziņā minētais aspekts, kas varētu tieši ietekmēt sporta sacensību darbību, ir līgumu stabilitāte. Tas tā ir tāpēc, ka komandas sastāva stabilitāte var tieši ietekmēt tās sportiskos rezultātus.

Atbildētāja šajā ziņā apgalvo, ka lielāks atalgojums spēlētāju aģentam rada lielāku stimulu strādāt, lai panāktu spēlētāja pāreju (kas, iespējams, no sportiskā viedokļa pat nav lietderīga). Atlīdzības ierobežojums samazina šo stimulu un tādējādi aizsargā līgumu stabilitāti. Turpretim prasītāji apgalvo, ka atlīdzības ierobežojums tieši rada situāciju, kad spēlētāju aģentam ir jāorganizē lielāks skaits pāreju, lai nopelnītu noteiktu atlīdzības summu, un līdz ar to atbildētājas paredzētais regulējums radot tieši pretēju ietekmi uz līgumu stabilitāti. Tāpēc rodas jautājums par to, ciklāl tiesiskais regulējums vispār var tikt uzskatīts par piemērotu līgumu stabilitātes mērķa sasniegšanai, un, ja atbilde uz šo jautājumu ir apstiprinoša, vai tas ir nepieciešams šī mērķa sasniegšanai un ir samērīgs ar to.

Runājot par pārējiem mērķiem, nav konstatējama tieša saikne ar sporta sacensību darbību, bet tas – kā minēts iepriekš – nozīmē, ka rodas jautājums par to, vai tos vispār var uzskatīt par leģitīmiem mērķiem, piemērojot trīs pakāpju testu. Ja uz minēto jautājumu ir jāatbild apstiprinoši, būtu jāvērtē arī tas, vai tiesiskais regulējums ir nepieciešams attiecīgā mērķa sasniegšanai un vai tas ir samērīgs ar to.

Saistībā ar mērķi ierobežot interešu konfliktus atbildētāja apgalvo, ka bez apstrīdētā tiesiskā regulējuma pastāv risks, ka spēlētāju aģents centīsies iegūt pēc iespējas lielāku atlīdzību sev, nevis pēc iespējas lielāku atalgojumu spēlētājam, kura pāreja viņš ir bijis starpnieks. Atlīdzības ierobežošana līdz noteiktai procentuālajai daļai no spēlētāja algas, par kuru panākta vienošanās, šķiet, ir diezgan piemērota, lai sasniegtu vēlamo mērķi spēlētāja piešķirta pilnvarojuma gadījumā. Tomēr tiesiskajā regulējumā ir paredzēts arī atalgojuma ierobežojums līdz noteiktai procentuālajai daļai no spēlētāja algas arī gadījumā, ja pilnvarotājs ir uzņemošais klubs, pat ja pilnvarotājs klubs varētu tieši būt ieinteresēta, lai spēlētāja alga būtu pēc iespējas zemāka. Tāpēc palātas ieskatā jau pastāv šaubas par to, vai tiesiskais regulējums tā pašreizējā formā ir patiešām piemērots, lai novērstu interešu konfliktus. Nepieciešamība un samērīgums jebkurā gadījumā ir jāpārbauda neatkarīgi no tā.

Palātas ieskatā nav skaidrs, kādā mērā spēlētāju aģenta atalgojuma ierobežošana līdz noteiktai procentuālajai daļai no spēlētāja algas vai pārejas maksas radītu

lielāku pārskatāmību. Atbildētāja šajā ziņā apgalvo, ka šāds vispārējs ierobežojums ir zināms klientiem un tādējādi veicina pārskatāmību. Tomēr pat bez vispārēja ierobežojuma ar spēlētāju aģentu nolīgtā atlīdzība esot zināma attiecīgajiem klientiem (kas galu galā ir spēlētāju aģenta, ar kuru ir noslēgta vienošanās par atlīdzību, līgumpartneri), tāpēc palātai nav saprotama atbildētājas argumentācija.

Tāpat nav skaidrs, kādā veidā ar šajā lietā aplūkoto atalgojuma regulējumu tiek novērsta vai attiecīgi ierobežota spēlētāju aģentu ļaunprātīga un pārmērīga rīcība, uz ko atsaucas atbildētāja (kā piemēri tiek minēti korupcijas un izvairīšanās no nodokļu maksāšanas gadījumi, kā arī gadījumi, kad tiek izmantots spēlētāju pieredzes trūkums).

Šajā ziņā atbildētāja atsaucas arī uz “Hidden Information” [“slēptas informācijas”] problēmu (spēlētāju aģentiem parasti esot labāk zināma ar pāreju saistītā informācija, piemēram, par vispārējiem tirgus apstākļiem, priekšstatu par atalgojumu un spēlētāja tirgus vērtību, kā arī par uzņemošā kluba finansiālajām iespējām, ko aģenti varētu izmantot par sliktu spēlētājiem), “Hold Up” [“aizturēšanas”] problēmu (tā kā pārejas ir iespējamās tikai noteiktos laika periodos, spēlētāju aģenti mēģinot izmantot ar to saistīto laika spriedzi, lai vienotos par lielāku atlīdzību sev), kā arī “Gate Keeper” [“vārtsargu”] problēmu (īpaši pieprasītu spēlētāju aģenti izmantojot savu spēcīgo pozīciju kā zināmā mērā neizbēgami starpnieki tirgū, lai pieprasītu pārmērīgu atlīdzību). Palātas ieskatā paredzētais atalgojuma ierobežojums līdz noteiktai procentuālajai daļai no spēlētāja algas vai attiecīgi pārejas maksas risina iepriekš minētās problēmas labākajā gadījumā netieši, tāpēc ir apšaubāms, vai to var uzskatīt par piemērotu, lai mazinātu iepriekš minētās problēmas. Jebkurā gadījumā nepieciešamība un samērīgums šķiet apšaubāmi.

Palātas ieskatā aspekts, kas saistīts ar solidaritātes apdraudējumu futbolā “spekulācijas un tīras peļņas gūšanas” tā vispārīguma dēļ ir pārāk nekonkrēts, lai to varētu uzskatīt par leģitīmu mērķi trīs pakāpju testa ietvaros. Šajā ziņā atbildētāja arī norāda, ka spēlētāju aģentu atalgojums ir ticis nodalīts no apmācības kompensācijas un solidaritātes iemaksām. Tomēr arī šajā gadījumā palātai nav skaidrs jau tas, kā šo problēmu varētu risināt ar paredzēto spēlētāju aģenta atlīdzības ierobežošanu līdz noteiktai procentuālajai daļai no spēlētāja algas. Tam drīzāk būtu nepieciešama atlīdzības tieša sasaiste ar apmācības kompensāciju un solidaritātes iemaksām (nevis ar attiecīgo pašreizējo spēlētāja algu).

- 2) Noteikums “Client Pays” [“klients maksā”] (prejudiciālā jautājuma 2. punkts)

Atbildētājas ieskatā noteikuma “klients maksā” galvenais mērķis ir interešu konfliktu novēršana. Tam pamatā ir acīmredzami pastāvošā prakse, saskaņā ar kuru, neraugoties uz to, ka aģentu ir norīkojis – arī – spēlētājs, spēlētāju aģenta honorāru pilnā apmērā maksā uzņemošais klubs. Turklāt atbildētāja arī šajā ziņā

atsaucas uz aprakstīto “slēptās informācijas” problēmu un norāda, ka klienti arvien vairāk interesējas par to, kāda atlīdzība tiek maksāta to labā strādājošajiem spēlētāju aģentiem, un vēlas to arī noteikt, ja klientiem pašiem galu galā faktiski ir jāmaksā šī atlīdzība.

Arī šajā gadījumā vispirms rodas jautājums par to, vai šie aspekti vispār var būt leģitīms mērķis trīs pakāpju testa ietvaros, jo nepastāv tieša saikne ar sporta sacensību darbību.

To, cik lielā mērā šajā situācijā iepriekš ir bijuši konkrēti nosakāmi interešu konflikti, nevar novērtēt, pamatojoties uz pušu izvirzītajiem argumentiem; jo īpaši nav minēti šajā sakarā veikti pētījumi vai citas pārbaudes. Palātas ieskatā principā šķiet pilnīgi iespējams, ka situācija, kurā spēlētāju aģents nesāņem atalgojumu no spēlētāja kā klienta, bet gan no uzņemošā kluba, var izraisīt interešu konfliktu spēlētāju aģentam (par sliktu spēlētājam kā klientam), jo spēlētāja un uzņemošā kluba intereses, protams, ir atšķirīgas. Tomēr šim no spēlētāja viedokļa, iespējams, pastāvošajam interešu konfliktam iepretim stāv ļoti ievērojamā priekšrocība, ka viņam nav jāmaksā atlīdzība, kas pati par sevi tam būtu jāmaksā spēlētāju aģentam. No spēlētāja viedokļa šī priekšrocība, visticamāk, atsver iespējamo interešu konflikta risku no spēlētāju aģenta puses. Tāpēc prasītāji arī apgalvo, ka atbildētāja nemaz nav ieinteresēta izvairīties no interešu konflikta, kas kaitētu spēlētājiem, bet gan ir ieinteresēta samazināt klubu finansiālo slogu.

3) 50 % maksājuma noteikums (prejudiciālā jautājuma 3. punkts)

Atbildētāja apgalvo, ka arī šī noteikuma pamatā ir tāda pati ideja kā noteikuma “klients maksā” pamatā, proti, lai izvairītos no interešu konflikta, personai, kas maksā spēļu aģentam, ir jābūt personai, kas viņu ir pilnvarojusi.

Tāpēc sākotnēji var atsaukties uz minētajiem apsvērumiem par 2. punktu.

Tomēr šajā lietā papildus rodas jautājums par to, kāpēc 50 % ierobežojums attiecas tikai uz to atlīdzības daļu, kas ir jāmaksā uzņemošajam klubam, un nevis, izdarot apvērstu secinājumu, arī uz to atlīdzības daļu, kas ir jāmaksā spēlētājam.

4) Noteikumu ievērošanas noteikums (prejudiciālā jautājuma 4. punkts)

Atbildētāja apgalvo, ka *FFAR*, kā arī citu *FFAR* 4. panta 2. punktā minēto papildu reglamentu ievērošanas pienākums ir tieši saistīts ar *FFAR* un futbola pāreju sistēmas mērķiem, proti, nodrošināt futbola, sporta sacensību un pāreju sistēmas integritāti, un atbilst tiem. Jo īpaši tas veicinot profesionālo un ētikas minimālo standartu noteikšanu un uzlabošanu un tādējādi nodrošinot un uzlabojot spēlētāju aģentu pakalpojumu sniegšanas kvalitāti vispasaules līmenī. Tas esot priekšnoteikums visaptverošai *FFAR* īstenošanai un piemērošanai, tās uzraudzībai, kā arī sankciju piemērošanai par *FFAR* pārkāpumiem.

Spēlētāju aģentu pakļaušana atbildētājas federāciju jurisdikcijai, kā arī *CAS* [Sporta šķīrējtiesas] jurisdikcijai ir nepieciešamas un katrā ziņā piemērotas un

saprātīgas sekas, kas izriet no (atkārtotas) licencēšanas prasības ieviešanas spēlētāju aģentiem attiecībā uz *FFAR* ievērošanu un attiecīgi kriminālvajāšanu un sankciju piemērošanu par *FFAR* pārkāpumiem. Atbildētāja arī norāda, ka saskaņā ar *FFAR* 20. panta 1. punktu spēlētāju aģenti un to klienti var privāti autonomi vienoties par citu strīdu izšķiršanas mehānismu un tādējādi arī par valsts tiesu jurisdikciju.

Tas, ka šajā lietā apstrīdētie *FFAR* noteikumi – ciktāl tie tiek atzīti par tiesiskiem – ir jāpiemēro arī spēlētāju aģentiem, ir acīmredzams. Tādēļ noteicošā nozīme, piemērojot trīs pakāpju testu, ir tam, vai šajā ziņā pienākuma ievērot atbildētājas reglamentus un federācijas jurisdikciju noteikšana ir uzskatāma par nepieciešamu un samērīgu.

Par to liecina fakts, ka noteikumiem ir jābūt spēkā visā pasaulē un ka noteikumu ievērošanas noteikums nodrošina vienotu tiesisko regulējumu visā pasaulē un nodrošina centrālu lēmumu pieņemšanas instanci. Tomēr, lai izpildītu trīs pakāpju testa prasības, papildus prasība būtu, ka *FFAR* efektīvas īstenošanas nolūkos faktiski ir nepieciešams noteikt visu minēto noteikumu ievērošanas pienākumu un ka atbildētājas un tās konfederāciju federāciju jurisdikcija atbilst minimālajiem procesuālajiem standartiem, kas jānodrošina saskaņā ar Eiropas tiesībām.

- 5) Prasības spēlētāju aģenta licences saņemšanai (prejudiciālā jautājuma 5. punkts)

Saskaņā ar atbildētājas argumentu šī tiesiskā regulējuma mērķis ir uzlabot spēlētāju aģentu darbības profesionalitāti un kvalitāti. Ņemot vērā spēlētāju aģentu būtisko ietekmi spēlētāju pāreju tirgū un ar to saistīto ievērojamo ietekmi uz viņu klientiem, it īpaši ekonomiskā un finansiālā ziņā, lai aizsargātu klientus (it īpaši jaunus, nepieredzējušus spēlētājus), no spēlētāju aģentu darbības, ciktāl tas ir paredzēts šajā tiesiskajā regulējumā, esot nepieciešams izslēgt kandidātus, kuri atbilst tajā minētajiem kritērijiem.

Kā minēts iepriekš, ņemot vērā spēlētāju aģenta darbības iespējamo ietekmi uz komandu dalībnieku stabilitāti un sastāvu, pastāv saikne ar sporta sacensību darbību. To, ka atbildētāja spēlētāju aģenta darbību padara atkarīgu no noteiktas kvalifikācijas vai attiecīgi noteiktu prasību izpildes, pēc palātas domām, principā nevar apstrīdēt. Tomēr ir apšaubāmi, cik lielā mērā šajā ziņā ir īpaši nepieciešamas atsevišķās prasības, ko formulējusi atbildētāja.

- 6) Vairākkārtējas atlīdzības aizliegums (prejudiciālā jautājuma 6. un 6.a punkts)

Šajā ziņā atbildētāja atkārtoti norāda uz interešu konflikta novēršanas aspektu. Tāpēc sākotnēji var atsaukties uz apsvērumiem par 2. punktu.

Turklāt šajā gadījumā būtu papildus jāizvērtē, vai saistītā spēlētāja aģenta jēdziens ir ierobežots līdz nepieciešamajam mēram.

7) Saziņas noteikums (prejudiciālā jautājuma 7) punkts)

Atbildētāja šo tiesisko regulējumu būtībā pamato ar līgumu stabilitātes principu.

Šajā ziņā jo īpaši varētu rasties jautājums par to, vai šim nolūkam ir nepieciešams “papildu” nodrošinājums ar *FFAR* palīdzību, vai arī līgumā paredzētās sankciju iespējas, kas pieejamas gadījumā, ja tiek pārkāpts jau noslēgts ekskluzīvs līgums ar citu spēlētāju aģentu, nav uzskatāmas par pietiekamām.

8) Pārskatāmības noteikums (prejudiciālā jautājuma 8. punkts)

Atbildētājas ieskatā šis noteikums ir vērsts uz pašlaik nepietiekamu pārskatāmību un izsekojamību saistībā ar spēlētāju aģentu pakalpojumiem.

Informācija tiekot publicēta tikai atbilstoši leģitīmajiem apstrādes mērķiem trijos dažādos kanālos, kas esot pieejami dažādām adresātu grupām, un tā tieši neesot pieejama visai pasaule, kā uzskata prasītāji. Attiecībā uz atsevišķu spēlētāju aģentu honorāriem tiekot norādīti tikai apkopoti skaitļi. Datu aizsardzība tiekot uztverta nopietni, un *FFAR* īstenošanu nodrošinot atbildētājas datu aizsardzības nodaļa. Informācijas izpaušana, izmantojot attiecīgos kanālus, esot jāpārvalda, “precīzi līdzsvarojot attiecīgo datu subjektu intereses un atbildētājas attiecīgās intereses”. *FIFA* tīmekļa vietnē esot jāpublicē tikai t.s. *Football Agent Directory*, visa pārējā informācija esot jādara pieejama tikai platformā vai attiecīgi *FIFA Legal Hub*, kas esot pieejama tikai šauri ierobežotam adresātu lokam.

Arī šajā ziņā vispirms atkal rodas jautājums par to, cik lielā mērā lielāku pārskatāmību var vispār izmantot kā leģitīmu mērķi, ja nav tiešas saiknes ar sporta sacensību darbību.

Neatkarīgi no tā lielāka pārskatāmība arī nedrīkstētu būt pašmērķis, bet tā būtu jāuzskata par konkurenci ierobežojoša pasākuma pamatojumu tikai tad, ja tā ir nepieciešama, lai sasniegtu vai attiecīgi nodrošinātu citu leģitīmu mērķi. Tādējādi nozīme ir tam, vai atbildētājas šajā ziņā attiecīgi norādītie apstrādes mērķi ir leģitīms mērķis trīs pakāpju testa izpratnē un vai individuālās informācijas publicēšana attiecībā uz attiecīgo adresātu grupu ir nepieciešama un samērīga, lai sasniegtu šo mērķi.

Palātas ieskatā šajā ziņā it īpaši problemātiski šķiet tas, ka apstrīdētā *FFAR* 19. panta noteikuma formulējums paredz tikai to, ka atbildētāja izpauž tajā minēto informāciju, un tiesību normas formulējumā tieši nav ietverta norāde uz diferenciāciju atkarībā no adresātu loka vai attiecīgi apstrādes mērķiem vai arī izvērtējumu, ņemot vērā datu subjektu intereses, kā to norāda atbildētāja. Veicot objektīvu interpretāciju, ārkārtējos gadījumos varētu būt pieļaujama pat neierobežota tiesību normā minētās informācijas izpaušana.

9) “Service Fee” maksimālās robežas aprēķināšana (prejudiciālā jautājuma 9. punkts)

Atbildētāja apgalvo, ka šis noteikums ir tikai papildnoteikums noteikumam, kas ierobežo spēlētāju aģentu atalgojumu ("Service Fee" maksimālā robeža, skat. prejudiciālā jautājuma 1. punktu) un ar šo tiesisko regulējumu tieši nav paredzēta konkrēta atlīdzības forma. Tomēr tas šķiet apšaubāmi, gan pamatojoties uz tiesiskā regulējuma formulējumu, gan uz tā vietu *FFAR* 15. panta 1. punkta sistēmā. Palātas ieskatā tiesiskais regulējums tā pašreizējā formā ir interpretējams objektīvi tādā izpratnē, kā to ir norādījuši prasītāji un kā tas ir formulēts prejudiciālā jautājuma 9. punktā.

Atbildētāja nenorāda nekādus mērķus, kas varētu pamatot šāda satura tiesisko regulējumu. Tādējādi tiesiskais regulējums pašreizējā formā, iespējams, pārkāpj LESD 101. panta 1. punktu, ja vien Tiesa neizdarīs pretēju secinājumu.

- 10) *FFAR* 15. panta 3. un 4. punktā paredzētais prezumpcijas noteikums (prejudiciālā jautājuma 10. punkts)

Atbilstoši atbildētājas izvirzītajiem argumentiem šī tiesiskā regulējuma mērķis ir novērst "Service Fee" maksimālās robežas apiešanu. Jo īpaši esot paredzēts novērst to, ka spēlētāju aģents atlīdzību (kuras apmērs ir ierobežots ar "Service Fee" maksimālo robežu) par aģentūras pakalpojumu deklarē kā atlīdzību (kuras apmērs nav ierobežots) par citu pakalpojumu un tādējādi apiet "Service Fee" maksimālo robežu. Šajā ziņā esot jāņem vērā, ka spēlētāju aģenti var viegli gūt (neierobežotus) ienākumus no citiem pakalpojumiem, ja šie pakalpojumi tiek arī faktiski sniegti.

Šī tiesiskā regulējuma tiesiskuma priekšnoteikums ir tāds, ka "Service Fee" maksimālā robeža ir tiesiska. Tomēr, pat ja tas tā būtu, šķiet apšaubāmi, vai šajā gadījumā paredzētais prezumpcijas noteikums (t.i., ar to saistītā argumentēšanas un pierādīšanas pienākuma apvēršana) ir nepieciešams un samērīgs, lai šo regulējumu efektīvi īstenotu.

- 11) Tikai faktiski izmaksātā alga kā pamats spēlētāju aģentu honorāra noteikšanai, *FFAR* 14. panta 7. un 12. punkts (prejudiciālā jautājuma 11. punkts)

Šis tiesiskais regulējums ir tikai papildu noteikums, kas attiecas uz "Service Fee" maksimālo robežu saskaņā ar prejudiciālā jautājuma 1. punktu.

Ja vien Tiesa neizdara citu vērtējumu, "Service Fee" maksimālās robežas tiesiskuma gadījumā nevajadzētu būt šaubām par tās aprēķināšanu, pamatojoties tikai uz spēlētājam faktiski izmaksāto algu.

- 12) Informācijas atklāšanas pienākumi (prejudiciālā jautājuma 12. punkts)

Atbildētājas ieskatā šī tiesiskā regulējuma mērķis ir pārraudzīt to, kā tiek ievēroti spēlētāju aģentiem piemērojamie reglamenti, it īpaši *FFAR*. Tādējādi tiesiskā regulējuma tiesiskuma priekšnoteikums ir vispirms *FFAR* (jo īpaši arī šeit aplūkoto atalgojuma noteikumu) likumība. Turklāt nozīme varētu būt arī tam, vai

FFAR 16. panta 2. punkta j) apakšpunkta ii)–v) punktā un k) apakšpunkta ii) punktā minētās informācijas publicēšana ir patiešām nepieciešama, lai ievērotu šos noteikumus. Šobrīd labākajā gadījumā tas tā varētu būt plašas atbildētāji piešķirtas rīcības brīvības gadījumā, jo atbildētāja nav norādījusi neko konkrētu par to, kā katrā konkrētā gadījumā, izpaužot dažādo informāciju, ir paredzēts nodrošināt atbilstību kādam konkrētam *FFAR* noteikumam, un tiesiskajā regulējumā ir paredzēta arī “platformā pieprasītās informācijas” izpaušana, to sīkāk nekonkretizējot. *FFAR* “platforma” ir definēta kā “digitālā platforma, ko pārvalda *FIFA* un ar kuras starpniecību ir jānotiek licencēšanas procesam, strīdu izšķiršanas procesam, profesionālās tālākizglītības (*continuing Professional development, CPD*) un ziņošanas procesam”. Tas, kāda informācija tiek pieprasīta “platformā”, saskaņā ar noteikumiem nav paredzēts. Ciktāl atbildētāja arī šajā ziņā atsauca uz informācijas izpaušanu diferencētā formā, kā arī uz ierobežotu informācijas adresātu loku, var atsaukties uz apsvērumiem [attiecībā uz prejudiciālā jautājuma] 8. punktu.

- 13) Noteikumi par tālāk pārdošanas ieņēmumu ņemšanu vērā (prejudiciālā jautājuma 13. punkts)

Atbilstoši atbildētājas argumentiem šī tiesiskā regulējuma mērķis ir aizsargāt līgumu stabilitāti, kā arī klubu autonomiju, veidojot to pāreju politiku.

Galū galā šajā ziņā rodas līdzīgi jautājumi kā saistībā ar “Service Fee” maksimālo robežu. Arī šajā ziņā, visticamāk, būs jautājums par to, vai spēlētāju aģenta līdzdalība tālāk pārdošanas ieņēmumos stimulē nevajadzīgu turpmāku pāreju organizēšanu un, ja atbilde ir apstiprinoša, vai aizliegums ir nepieciešams un samērīgs, lai nodrošinātu līgumu stabilitāti līmenī, kas nepieciešams godīgām sporta sacensībām.

2. Par LESD 56. pantu

Tā kā spēļu aģentu darbība – kā izklāstīts iepriekš – ir saimnieciska darbība un pārsniedz dalībvalsts robežas, tā ietilpst arī pakalpojumu sniegšanas brīvības piemērošanas jomā saskaņā ar LESD 56. pantu. Tas jo īpaši attiecas ne tikai uz iestāžu veiktiem pasākumiem, bet arī uz cita veida noteikumiem, kuru mērķis ir kolektīva pakalpojumu sniegšanas reglamentācija, piemēram, sporta federāciju statūtiem (arī šajā ziņā skat. minēto Tiesas judikatūru lietā *Meca-Medina* un *Majcen*). Tā kā apstrīdētie noteikumi neapšaubāmi ierobežo vai attiecīgi regulē spēlētāju aģentu pakalpojumu sniegšanu, jautājums par to, vai ir pārkāpta pakalpojumu sniegšanas brīvība saskaņā ar LESD 56. pantu, ir atkarīgs arī no tā, vai šie ierobežojumi, iespējams, ir pamatoti. Tas tā būtu tad, ja to mērķis būtu svarīgu vispārēju interešu aizsardzība vai attiecīgi īstenošana un tie būtu piemēroti, nepieciešami un samērīgi tā sasniegšanai. Tādējādi rodas līdzīga problēma kā saistībā ar iepriekš minēto trīs pakāpju testu saskaņā ar Tiesas judikatūru lietā *Meca-Medina* un *Majcen* lietā, lai gan nav skaidrs, vai sevišķi svarīgas vispārējas intereses, kas attaisno pakalpojumu sniegšanas brīvības

ierobežojumu saskaņā ar LESD 56. pantu, noteikti ir pielīdzināmas leģitīmām interesēm trīs pakāpju testa izpratnē.

3. Par VDAR 6. pantu

Personas datu glabāšana un apstrāde, kas paredzēta *FFAR* 16. panta 2. punkta j) apakšpunkta ii)–v) punktā un k) apakšpunkta ii) apakšpunktā, kā arī 19. pantā, saskaņā ar *VDAR* 6. panta 1. punktu būtu pamatota arī tikai tad, ja varētu pieņemt, ka atbildētājam ir pamatotas intereses. Tādējādi arī šajā ziņā noteicoša nozīme ir tam, vai datu glabāšanai vai attiecīgi apstrādei ir leģitīms mērķis, vai tā ir nepieciešama šā mērķa sasniegšanai un vai tā ir samērīga ar šo mērķi, un arī šeit rodas jautājums par to, vai leģitīmas intereses *VDAR* 6. panta 1. punkta izpratnē noteikti ir pielīdzināmas leģitīmām interesēm trīs pakāpju testa izpratnē. Tomēr iespējamie *VDAR* pārkāpumi attiecas tikai uz prejudiciālā jautājuma 8) un 12) punktu.

III.

Palāta atbilstoši LESD 267. panta pirmās daļas a) punktam un otrajai daļai [uzdod] Tiesai pēc savas ierosmes lēmuma rezolutīvajā daļā minētos jautājumus prejudiciāla nolēmuma sniegšanai un aptur tiesvedību līdz prejudiciālās tiesvedības iznākumam.

Tas ir pareizi, jo tikai Tiesa var pieņemt saistošu lēmumu par LESD 101., 102. un 56. panta un *VDAR* 6. panta pārkāpuma esamību.

Tā kā apstrīdētajiem *FFAR* noteikumiem ir jābūt spēkā visā pasaulē, arī strīda izšķiršanu daudz labāk var panākt ar tādas pārnacionālas tiesas kā Tiesas lēmumu, nevis ar valsts pirmās instances tiesas lēmumu.

Pretēji prasītāju viedoklim, prejudiciālie jautājumi tieši attiecas arī uz Eiropas tiesību interpretāciju, nevis uz to piemērošanu individuālā gadījumā. Šajā ziņā it īpaši nav nozīmes tam, vai tiek apstrīdētas konkrētas valsts tiesību normas vai sporta federācijas statūtu atbilstība Eiropas tiesībām.

Tāpat nevar secināt, ka dalībvalstu tiesām šajā kontekstā būtu novērtējuma vai rīcības brīvība, ko Tiesa nevar pārskatīt. Drīzāk, ja ir skaidrs nepieciešamais faktiskais pamats – kā tas ir šajā lietā –, Tiesa var arī pati pilnīgi pārbaudīt un izvērtēt jautājumu par samērīgumu vai attiecīgi jautājumu par to, ciktāl atbildētāja rīkojas atbilstoši tai, iespējams, piemītošai novērtējuma un rīcības brīvībai.